

Ο ΚΥΡΙΟΣ και ἡ κυρία Ὅτο Μπέντγουντ τράβηξαν τις καρέκλες τους ταυτόχρονα. Καθὼς κάθισε, ὁ Ὅτο κοίταξε τὸ ψάθινο καλάθι ποὺ περιεῖχε φέτες γαλλικὸ ψωμί, μιὰ πῆλινη γάστρα γεμάτη σοταρισμένα συκωτάκια κοτόπουλου, ξεφλουδισμένες ντομάτες σὲ φέτες πάνω σὲ μιὰ ὀβάλ πορσελάνινη μπλὲ καὶ ἄσπρη πιατέλα ποὺ ἡ Σόφη εἶχε βρεῖ σ' ἓναν ἀντικερ στὸ Μπρούκλιν Χάιτς, καὶ ριζότο μιλανέζα σ' ἓνα πράσινο κεραμικὸ μπόλ. Ἐνα δυνατὸ φῶς, μαλακωμένο κάπως ἀπὸ τὸ χρωματιστὸ γυαλὶ ἐνὸς ἀμπαζοῦρ Τίφани, ἔπεφτε πάνω σ' αὐτὸ τὸ γεῦμα. Λίγα μέτρα πρὶν πέρα ἀπὸ τὸ τραπέζι τῆς τραπεζαρίας, ἓνα λευκὸ ὀρθογώνιο, ἡ ἀντανάκλαση ἀπὸ μιὰ σωληνωτὴ λάμπα φθορισμοῦ πάνω ἀπὸ ἓνα νεροχύτη ἀπὸ ἀνοξείδωτο ἀτσάλι, σχηματίζοταν πάνω στὸ δάπεδο μπροστὰ στὴν εἴσοδο τῆς κουζίνας. Ἡ παλιὰ συρόμενη πόρτα ποὺ κάποτε χῶριζε τὰ δύο δωμάτια τοῦ ἰσογείου εἶχε ἀφαιρεθεῖ ἐδῶ καὶ πολὺ καιρὸ, κι ἔτσι, ἂν οἱ Μπέντγουντ γύριζαν ἐλαφρὰ, θὰ μπορούσαν νὰ δοῦν σὲ ὅλο του τὸ μῆκος τὸ λίβινγκ-ρούμ τους, ὅπου, αὐτὴ τὴν ὥρα, ἓνα φωτιστικὸ δαπέδου μὲ ἓνα ἀμπαζοῦρ ποὺ ἔμοιαζε μὲ μισὴ λευκὴ σφαῖρα ἦταν πάντα ἀναμμένο, καὶ θὰ μπορούσαν, ἂν ἤθελαν, νὰ δοῦν τις παλιὲς κέδρινες σανίδες τοῦ πατώματος, μιὰ βιβλιοθήκη ποὺ εἶχε, ἀνάμεσα σὲ ἄλλους τόμους, τὰ ἅπαντα τοῦ Γκέτε καὶ δύο ράφια μὲ

Γάλλους ποιητές, αλλά και την καλογουαλισμένη γωνία ενός βικτοριανού σεκρετέρ.

‘Ο Ότο ξεδίπλωσε μιὰ μεγάλη λινὴ πετσέτα με ἀργές κινήσεις.

«Ἡ γάτα γύρισε», εἶπε ἡ Σόφη.

«Ξαφνιαστικες;» ρώτησε ὁ Ότο. «Τί περίμενες;»

Ἡ Σόφη κοίταξε πέρα ἀπὸ τὸν ὄμο τοῦ Ότο τὴν τζαμόπορτα πὸ ἀνοιγε σ’ ἓνα μικρὸ ξύλινο πεζούλι, τὸ ὁποῖο κρεμόταν πάνω ἀπὸ τὴν πίσω αὐλὴ σὰν κορακοφωλιά. Ἡ γάτα ἔτριβε τὸ ταλαιπωρημένο, μισοπεινασμένο σῶμα της πάνω στὴ βάση τῆς πόρτας, με ἦπια ἐπιμονή. Ἡ γούνα της, γκρίζα σὰν τοὺς μύκητες τῶν δέντρων, ἦταν ἀόριστα ριγέ. Τὸ κεφάλι της ἦταν ὀγκῶδες, μιὰ κολοκύθα, με βαριά μάγουλα, ἀσύμμετρο καὶ ἀποκρουστικό.

«Σταμάτα νὰ τὴν κοιτάζεις», εἶπε ὁ Ότο. «Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχες ἀρχίσει νὰ τὴν ταΐζεις».

«Ἴσως».

«Θὰ πρέπει νὰ καλέσουμε τὴν Ἑταιρεία Προστασίας Ζώων».

«Τὸ κακόμοιρο».

«Μιὰ χαρὰ τὰ καταφέρνει. Όλα αὐτὰ τὰ γατιὰ μιὰ χαρὰ τὰ καταφέρνουν».

«Ἴσως ἡ ἐπιβίωσή τους νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἀνθρώπους σὰν ἐμένα».

«Αὐτὰ τὰ συκωτάκια εἶναι ὠραῖα», εἶπε ὁ Ότο. «Δὲν καταλαβαίνω τί σημασία ἔχει ἂν θὰ ἐπιβιώσουν ἢ ὄχι».

Ἡ γάτα ἔπεσε με φόρα πάνω στὴν πόρτα.

«Ἀγνόησέ την», εἶπε ὁ Ότο. «Θέλεις νὰ στηθοῦν ὅλες οἱ ἀγριόγατες τοῦ Μπρούκλιν στὴ βεράντα μας καὶ

νά μὴν τὸ κουνήσουν ὅλη νύχτα ἀπαιτώντας νὰ τὶς ταΐσουμε; Σκέψου τί κάνουν στὸν κῆπο! Εἶδα μία νὰ πιάνει ἕνα πουλὶ τὶς προάλλες. Δὲν εἶναι γλυκὰ γατάκια, ξέρεεις. Κακοποιὰ στοιχεῖα εἶναι».

«Κοίτα πόσο ἀργεῖ νὰ σκοτεινιάσει τώρα!»

«Οἱ μέρες μεγαλώνουν. Ἐλπίζω οἱ ντόπιοι νὰ μὴν ἀρχίσουν νὰ παίζουν τὰ βρομομπόνγκο τους. Ἴσως βρέξει, ὅπως ἔγινε πέρσι τὴν ἀνοιξη».

«Θέλεις καφέ;»

«Τσάι. Ἡ βροχὴ τοὺς κλείνει μέσα».

«Ἡ βροχὴ δὲν εἶναι μὲ τὸ μέρος σου, Ὅτο!»

Ἐκεῖνος χαμογέλασε. «Ναί, εἶναι».

Ἡ Σόφη δὲν τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ χαμόγελο. Ὅταν πῆγε στὴν κουζίνα, ὁ Ὅτο στράφηκε γρήγορα πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ γάτα, ἐκείνη τὴ στιγμή, βάρωσε τὸ κεφάλι τῆς πάνω στὸ τζάμι. «Βρομόγατο!» μουρμούρισε ὁ Ὅτο. Ἡ γάτα τὸν κοίταξε κι ἔπειτα ἀπέστρεψε ἀμέσως τὸ βλέμμα. Τὸ σπῆτι τοῦ φαινόταν πολὺ στέρεο· ἔνιωθε αὐτὴ τὴ στερεότητα σὰν ἕνα χέρι ποὺ τὸν ἀγκάλιαζε γερὰ ἀπὸ τὴ μέση. Στὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς αὐλῆς, πέρα ἀπὸ τὶς σπασμωδικὲς κινήσεις τῆς γάτας, ἔβλεπε τὰ πίσω παράθυρα τῶν σπιτιῶν στὸ δρόμο μὲ τὶς παράγκες. Μερικὰ παράθυρα εἶχαν κουρέλια στερεωμένα ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη στὴν ἄλλη, ἄλλα εἶχαν σεντόνια ἀπὸ διάφανο πλαστικό. Ἀπὸ τὸ περβάζι ἐνὸς κρεμόταν μιὰ μπλὲ κουβέρτα. Εἶχε στὴ μέση ἕνα μακρὺ σιρίσιμο μέσα ἀπὸ τὸ ὅποιο ἔβλεπε τὰ ξεθωριασμένα ροζ τοῦβλα τοῦ τοίχου. Ἡ κουρελιασμένη ἄκρη τῆς κουβέρτας ἴσα ποὺ ἄγγιζε τὸ ἐπάνω μέρος τῆς κάσας μιᾶς πόρτας ἢ ὅποια ἀνοίξε ἀκριβῶς τὴ στιγμή ποὺ ὁ Ὅτο ἐτοιμαζόταν νὰ γυρίσει

ἀπὸ τὴν ἄλλη. Μιὰ παχιά ἡλικιωμένη γυναίκα μὲ μπουρνούζι βγήκε μὲ τὸ πλάι στὴν αὐλὴ καὶ ἄδειασε μιὰ μεγάλη χαρτοσακούλα στὸ χῶμα. Γιὰ μιὰ στιγμή στύλωσε τὰ μάτια τῆς στὰ σκουπίδια, ἔπειτα μπῆκε πάλι μέσα σέρνοντας τὰ πόδια. Ἡ Σόφη ἐπέστρεψε μὲ φλιτζάνια καὶ πιατάκια.

«Συνάντησα τὸν Μπούλιν στὸ δρόμο», εἶπε ὁ Ὅτο. «Μοῦ εἶπε ὅτι πουλήθηκαν ἄλλα δυὸ σπίτια ἐκεῖ πέρα». Ἐδειξε πρὸς τὰ πίσω παράθυρα μὲ τὸ χέρι του. Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του εἶδε τὴ γάτα νὰ κάνει ἓνα σάλτο σὰν νὰ τῆς εἶχε προσφέρει κάτι.

«Τί συμβαίνει στοὺς ἀνθρώπους ὅταν πουλιοῦνται τὰ σπίτια στὰ ὁποῖα ζοῦν; Ποῦ πηγαίνουν; Πάντα ἀναρωτιόμουν γι' αὐτό».

«Δὲν ξέρω. Ὑπάρχουν πάρα πολλοὶ ἀνθρωποὶ παντοῦ».

«Ποιὸς ἀγόρασε τὰ σπίτια;»

«Κάποιος γενναῖος πιονιέρος ἀπὸ τὴ Γουὸλ Στρίτ. Καὶ τὸ ἄλλο, νομίζω, ἓνας ζωγράφος ποὺ τοῦ ἔκαναν ἔξωση ἀπὸ τὸ ρετιρέ του στὸ Λόουερ Μπρόντγουεϊ».

«Δὲν χρειάζεται θάρρος. Μετρητὰ χρειάζονται».

«Τὸ ρύζι εἶναι νοστιμότατο, Σόφη».

«Κοίτα! Κουλουριάστηκε σ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ περβάζι. Πῶς μπορεῖ καὶ χωράει σ' ἓναν τόσο μικρὸ χῶρο;»
«Εἶναι σὰν τὰ φίδια».

«Ὅτο, θὰ τῆς βάλω λίγο γάλα. Ξέρω ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχα ἀρχίσει νὰ τὴν ταίζω. Ἀλλὰ τώρα εἶναι ἐδῶ. Θὰ φύγουμε γιὰ τὸ Φλίντερς τὸν Ἰούνιο. Μέχρι νὰ γυρίσουμε θὰ ἔχει βρεῖ κάποιον ἄλλο».

«Γιατί ἐπιμένεις; Ἐνδίδεις στὰ καπρίτσια σου. Κοί-

τα! Δὲν σὲ νοιάζει καθόλου, φτάνει νὰ μὴ χρειάζεταιαι νὰ βλέπεις τὴ γάτα νὰ δείχνει πεινασμένη. Ἐκείνη ἢ βρομογυναίκα μόλις ἄδειασε τὰ βραδινὰ τῆς σκουπίδια ἐκεῖ πέρα. Γιατί δὲν πηγαίνει ἐκεῖ νὰ φάει ἡ γάτα;»

«Δὲν μὲ νοιάζει γιατί τὸ κάνω», εἶπε ἡ Σόφη. «Τὸ θέμα εἶναι ὅτι τὴ βλέπω νὰ πεινάει».

«Τί ὥρα μᾶς περιμένουν οἱ Χόλσταϊν;»

«Γύρω στὶς ἑννιά», εἶπε καθὼς πῆγαινε στὴν πόρτα μ' ἓνα πιατάκι γεμάτο γάλα. Σήκωσε τὸ χέρι κι ἔβαλε ἓνα κλειδάκι στὴν κλειδαριὰ πού βρισκόταν σὲ μιὰ τραβέρσα πάνω ἀπὸ τὴν κάσα. Ἐπειτα γύρισε τὸ μπρούντζινο χερούλι.

Ἀμέσως ἡ γάτα νιαούρισε δυνατὰ καὶ ἄρχισε νὰ ρουφάει τὸ γάλα. Ἀπὸ τὰ ἄλλα σπίτια ἀκουγόταν ἡ ἀμυδρὴ φασαρία ἀπὸ πιατικά καὶ κατσαρολικά, τὸ μουρμουρητὸ ἀπὸ τηλεοράσεις καὶ ραδιόφωνα — ἀλλὰ οἱ τόσο πολλοὶ διαφορετικοὶ ἤχοι δὲν ἐπέτρεπαν νὰ ξεχωρίσει κανεὶς ἀπὸ ποῦ προερχόταν ὁ καθένας.

Τὸ τεράστιο κεφάλι τῆς γάτας κρεμόταν πάνω ἀπὸ τὸ μικρὸ πιατάκι Meissen. Ἡ Σόφη ἔσκυψε καὶ πέρασε τὸ χέρι τῆς στὴν πλάτη τῆς, πού τρεμούλιασε κάτω ἀπὸ τὰ δάχτυλά τῆς.

«Ἐλα μέσα καὶ κλεῖσε τὴν πόρτα!» γκρίνιαξε ὁ Ὅτο. «Ἐχει ἀρχίσει νὰ κάνει κρύο ἐδῶ μέσα».

Τὸ γεμάτο ἀγωνία οὐρλιαχτὸ ἐνὸς σκύλου ἔσπασε ξαφνικὰ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ βραδινοῦ βόμβου.

«Θεέ μου!» ἀναφώνησε ὁ Ὅτο. «Τί κάνουν σ' αὐτὸ τὸ ζῶο;»

«Οἱ καθολικοὶ πιστεύουν ὅτι τὰ ζῶα δὲν ἔχουν ψυχή», εἶπε ἡ Σόφη.

«Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι καθολικοί. Τί εἶναι αὐτὰ πού λές; Πηγαίνουν ὅλοι στὴν *iglesia* τῆς Πεντηκοστῆς λίγο παραπάνω στὸ δρόμο».

Ἡ γάτα εἶχε ἀρχίσει νὰ πλένει τὰ μουστάκια της. Ἡ Σόφη τὴ χάιδεψε πάλι, σέρνοντας τὰ δάχτυλά της στὴν πλάτη της μέχρι πού συνάντησαν τὸ ἀπότομο τριχωτὸ λακκουβάκι στὸ σημεῖο ὅπου ξεκινοῦσε ἡ οὐρά. Ἡ ράχη τῆς γάτας ἀνασηκώθηκε σπασμωδικὰ πιέζοντας τὸ χέρι της. Ἡ Σόφη χαμογέλασε, ἐνῶ ἀναρωτιόταν πόσο συχνά, καὶ ἂν ποτὲ πρὶν, ἡ γάτα εἶχε νιώσει ἓνα φιλικὸ ἀνθρώπινο ἀγγιγμα καὶ χαμογελοῦσε ἀκόμη ὅταν ἡ γάτα ἀνασηκώθηκε στὰ πίσω πόδια της καὶ τὴ χτύπησε βγάζοντας τὰ νύχια της, χαμογελοῦσε ὡς τὴ στιγμή πού τὸ ζῶο βύθισε τὰ δόντια του στὴν ἀνάστροφη τοῦ ἀριστεροῦ της χεριοῦ καὶ κρεμάστηκε ἀπὸ τὴ σάρκα της, μὲ ἀποτέλεσμα σχεδὸν νὰ πέσει μπροστά, ζαλισμένη καὶ γεμάτη φρίκη, ὅμως συνειδητοποίησε ἀρκετὰ ἔγκαιρα τὴν παρουσία τοῦ Ὅτου ὥστε νὰ πνίξει τὴν κραυγὴ πού ἀνέβηκε στὸ λαιμὸ της καθὼς τράβηξε ἀπότομα τὸ χέρι της γιὰ νὰ ξεφύγει ἀπὸ ἐκεῖνο τὸν κύκλο ἀπὸ συρματόπλεγμα. Ἐσπρωξε τὸ ζῶο μὲ τὸ ἄλλο της χέρι καὶ καθὼς ὁ ἰδρώτας ἐμφανίστηκε στὸ μέτωπό της, καθὼς τὸ σῶμα της ἀνατρίχιασε καὶ μαζεύτηκε, εἶπε, «Ὅχι, ὄχι, σταμάτα!» στὴ γάτα, λές καὶ δὲν εἶχε κάνει τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ τῆς ζητήσῃ φαγητό, καὶ μὲς στὸν πόνο της καὶ στὴν ἀπογοήτευσή της ξαφνιαστικὰ ἀκούγοντας πόσο ἤρεμη ἦταν ἡ φωνὴ της. Ἐπειτα, ξαφνικά, τὰ νύχια τὴν ἄφησαν καὶ πετάχτηκαν πρὸς τὰ πίσω σὰν νὰ ἐτοιμάζονταν νὰ δώσουν ἄλλο ἓνα χτύπημα, ὅμως τότε ἡ γάτα ἔκανε μεταβολὴ —κάπως

σάν να ἔπαιρνε μιὰ στροφή στὸν ἀέρα—, πήδησε ἀπὸ τὴ βεράντα κι ἔξαφανίστηκε στὶς σκιὲς τῆς αὐλῆς ἀποκάτω.

«Σόφη; Τί συνέβη;»

«Τίποτα», εἶπε. «Πάω νὰ ἐτοιμάσω τὸ τσάι τώρα».

Ἔσπρωξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ κλείσει καὶ πῆγε γρήγορα στὴν κουζίνα, κρατώντας τὴν πλάτη τῆς γυρισμένη στὸν ὄτο. Ἡ καρδιά τῆς βροντοχτυποῦσε. Προσπάθησε νὰ πάρει βαθιὲς ἀνάσες γιὰ νὰ σταματήσει ἐκεῖνο τὸν θορυβώδη γδοῦπο καὶ γιὰ μιὰ στιγμή ἀπόρησε μὲ τὴν ντροπὴ ποὺ ἐνιωθε — σάν νὰ τὴν εἶχαν τσακώσει νὰ ἐπιδίδεται σὲ μιὰ ποταπὴ πράξη.

Ὅρθια μπροστὰ στὸ νεροχύτῃ τῆς κουζίνας, σφίγγοντας τὰ χέρια τῆς, μονολογοῦσε ὅτι δὲν ἦταν τίποτα. Μιὰ μακριὰ γρατζουνιὰ στὴ βάση τοῦ ἀντίχειρά τῆς αἰμορραγοῦσε ἀργά, ὅμως τὸ αἷμα ἀνάβλυζε ἀσταμάτητα ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου τὴν εἶχε δαγκώσει ἡ γάτα. Ἄνοιξε τὴ βρύση. Τὰ χέρια τῆς ἔμοιαζαν στραγγισμένα· οἱ μικροὶ λεκέδες σάν φακίδες ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἐμφανίζονται στὸ δέρμα τῆς τὸ χειμῶνα εἶχαν γίνει μπλάβοι.

Ἔσκυψε μπροστὰ πάνω ἀπὸ τὸ νεροχύτῃ, ἐνῶ ἀναρωτιόταν ἂν ἐπρόκειτο νὰ λιποθυμήσει. Ἐπειτα ἐπλυνε τὰ χέρια τῆς μὲ τὸ κίτρινο σαποῦνι τῆς κουζίνας. Ἐγλείψε τὸ δέρμα τῆς, γεύτηκε σαποῦνι καὶ αἷμα, καὶ μετὰ σκέπασε τὸ δάγκωμα μ' ἓνα κομμάτι χαρτοπετσέτα.

Ὅταν ἐπέστρεψε μὲ τὸ τσάι, ὁ ὄτο ξεφύλλιζε μερικὰ νομικὰ ἔγγραφα σ' ἓνα μπλὲ ντοσιέ. Σήκωσε τὰ μάτια καὶ τὴν κοίταξε κι ἐκείνη τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ βλέμμα, φαινομενικὰ ἤρεμη, ἔβαλε τὸ τσάι του μπροστὰ του μὲ τὸ δεξί τῆς χέρι, κρατώντας τὸ ἄλλο στὸ πλευρό τῆς

ώστε να μη φαίνεται. Ώστόσο, εκείνος έδειξε να απορεί άόριστα, σαν να είχε άκούσει έναν ήχο που δέν μπορϋσε να προσδιορίσει. Ή Σόφη πρόλαβε τυχόν έρωτήσεις ρωτώντας τον άμέσως άν ήθελε φροϋτο. 'Ο "Οτο εΐπε όχι, και ή στιγμή πέρασε.

«Άφησες τήν πόρτα άνοιχτή. Πρέπει να τήν κλειδώσεις, Σόφη, άλλιώς θα ξανανοιξει».

Έκλεισε πάλι τήν πόρτα, ασφαλίζοντάς τη με τϋ κλειδί. Μέσα από τϋ τζάμι είδε τϋ πιατάκι. Ήδη είχε μερικές κηλίδες καπνιας. Εΐχε κόψει τϋ κάπνισμα τϋ φθινόπωρο, άλλά δέν φαινόταν να βοηθάει. Δέν μπορϋ να ξεκλειδώσω πάλι τήν πόρτα, εΐπε από μέσα της.

«Τελείωσε», εΐπε ό "Οτο. «Τελείωσε, έπιτέλους».

«Τί τελείωσε;»

«Κουφή Σόφη. Πραγματικά δέν μ' άκούς πιά. 'Ο Τσάρλι μετακόμισε σήμερα στϋ καινούργιο του γραφεΐϋ. Μέχρι σήμερα τϋ πρωΐ δέν μοϋ είχε πει άν ότι είχε βρει κάτι. Εΐπε ότι ήθελε όριστική ρήξη. "Άν χρειαστϋ τϋς φακέλους, μπορϋ να έρθω σ' έπαφή μαζί σου;" Αυτό με ρώτησε. Άκόμα και κάνοντας μιá τέτοια έρώτηση ύπαινίσσεται πώς εΐναι πιθανό να φανϋ παράλογος».

Ή Σόφη κάθισε, κρατώντας τϋ άριστερό της χέρι πάνω στα γόνατά της.

«Ποτέ δέν μοϋ εΐπες πολλά σχετικά μ' αυτό», εΐπε.

«Δέν υπήρχαν και πολλά να πϋ. Τήν τελευταία χρονιά δέν συμφωνϋσαμε σε τίποτα, μα τίποτα. Άν έλεγα ότι θα βρέξει, ό Τσάρλι τραβοϋσε τϋ κάτω χεΐλος του και έλεγε, όχι, δέν πρόκειται να βρέξει. Άφοϋ διάβαζε προσεκτικά τις προβλέψεις για τόν καιρό, έκρινε ότι θα ήταν μιá ωραία, ήλιόλουστη μέρα. Θα έπρεπε να είχα

μάθει ἐδῶ καὶ πολὺ καιρὸ ὅτι ὁ χαρακτήρας δὲν ἀλλάζει. Ἐκανα ὅλες τὶς μικροῦποχωρήσεις πού μποροῦσα».

«Ἦσασταν μαζί πολὺ καιρό. Γιατί καταλήξατε σ' αὐτὸ τώρα;»

«Δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ καινούργια ἄτομα τὰ ὁποῖα συναναστρέφεται, οἱ πελάτες του. Ξέρω τί συνέβαινε πάντα στὸ γραφεῖο. Ἐγὼ ἔκανα τὴν κουραστικὴ δουλειὰ ἐνῶ ὁ Τσάρλι παρίστανε τὸν κλόουν κι ἐνθουσίαζε ὅλο τὸν κόσμο μὲ τὴν προσωπικὴ του γοητεία. Ἡ μόνιμη ἐπωδὸς του ἦταν ὅτι ὁ νόμος δὲν εἶναι τίποτα παραπάνω ἀπὸ ἓνα εἰρωνικὸ ἀστεῖο, κι αὐτὸ ἔχει ἀπήχηση σὲ πολὺ κόσμος».

«Θὰ εἶναι δύσκολο νὰ τοὺς βλέπουμε. Δὲν νομίζεις; Ἡ Ρουθ κι ἐγὼ δὲν ἤμασταν ποτὲ στενὲς φίλες, ἀλλὰ δὲν τὰ πηγαίναμε κι ἄσχημα. Πῶς σταματᾷς ἀπλῶς νὰ βλέπεις κάποιους ἀνθρώπους; Καὶ μὲ τὸ σκάφος τί θὰ γίνει;»

«Ἀπλῶς σταματᾷς, ἔτσι γίνεται. Ὁ χειμῶνας ἦταν πολὺ ἄσχημος. Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστεῖς τὸν κόσμο στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς, ἓνας στρατὸς ζητιάνων ἦταν. Σήμερα μοῦ εἶπε ὅτι μερικοὺς ἀπὸ τοὺς πελάτες του τοὺς τρόμαζε ἡ πολυτέλεια τῶν γραφείων μας, ὅτι θὰ ἐνιωθάν πιδ ἄνετα στὸ καινούργιο του στέκι. Ἐπειτα εἶπε ὅτι θὰ ξεραϊνόμουν καὶ θὰ ἐξαφανιζόμουν ἄν, ὅπως τὸ ἔθεσε, δὲν συντονιζόμουν μὲ τὸν κόσμο. Θεέ μου! Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκουγες, σὰν νὰ εἶχε ἀγιοποιηθεῖ! Ἐνας πελάτης του κατηγοροῦσε τὴν ὑπάλληλο στὴν ὑποδοχὴ ὅτι ἦταν ρατσίστρια ἐπειδὴ τοῦ ζήτησε νὰ χρησιμοποιοῦσε τασάκι ἀντὶ νὰ λειώνει τὸ ἀποτσιγάρο του στὸ χαλί. Καὶ σήμερα, δυὸ ἄντρες πού ἔμοιαζαν μὲ κατασκοπικούς σὲ καρτὸν τὸν βοήθησαν νὰ πακετάρει τὰ βρομοπράγματά του. Ὅχι, θὰ πάψουμε νὰ τοὺς βλέπουμε κι

ὰς κρατήσῃ τὸ σκάφος. Ποτὲ δὲν μοῦ ἄρρεσε καὶ τόσο πολὺ. Πραγματικά, ἓνας μπελάς ἦταν μόνο».

Ἡ Σόφῃ τινάχτηκε καθὼς ἔνωσε μιὰ ἔντονη σουβλιὰ στὸ χέρι. Ὁ Ὅτο τὴν κοιτάζε σμίγοντας τὰ φρύδια καὶ ἐκείνη κατάλαβε πὼς ὁ ἄντρας τῆς νόμιζε ὅτι δὲν τῆς ἄρρεσε αὐτὸ πού εἶχε πεῖ. Θὰ τοῦ τὸ ἔλεγε τώρα, γιατί ὄχι. Τὸ ἐπείσῳδιο μὲ τὴ γάτα ἦταν χαζό. Μισὴ ὥρα μετὰ, ἀποροῦσε μὲ τὸν τρόμο πού εἶχε νιώσει, καὶ τὴν ντροπή.

«Μὲ γρατζούνισε ἡ γάτα», εἶπε. Ἐκεῖνος σηκώθηκε ἀμέσως καί, κάνοντας τὸ γύρο τοῦ τραπέζιου, τὴν πλησίασε.

«Γιὰ νὰ δῶ».

Σήκωσε τὸ χέρι τῆς. Πονοῦσε. Ὁ Ὅτο τὸ ἄγγιξε ἀπαλά, καὶ ἡ ἔκφρασή του ἔδειχνε ἀνησυχία. Σὰν ἀστραπή πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς ἡ σκέψη πὼς τὴ συμπονοῦσε ἐπειδὴ ἡ γάτα εἶχε δικαιώσει τὴν προειδοποίησή του γι' αὐτήν.

«Τὸ ξέπλυνες; Ἔβαλες κάτι πάνω;»

«Ναί, ναί», ἀπάντησε ἀνυπόμονα, κοιτάζοντας τὸ αἶμα νὰ περνᾷ μέσα ἀπὸ τὸ χαρτί, ἐνῶ σκεφτόταν ὅτι ἂν ἡ αἱμορραγία σταματοῦσε, τὸ θέμα θὰ ἔληγε.

«Λοιπὸν, λυπᾶμαι, ἀγάπη μου. Ἀλλὰ δὲν ἦταν καλὴ ιδέα νὰ τὴν ταΐσεις».

«Ὅχι. Δὲν ἦταν».

«Πονάει;»

«Λίγο. Σὰν νὰ μὲ τσίμπησε ἔντομο».

«Ἀπλῶς ἠρέμησε γιὰ λίγο. Διάβασε τὴν ἐφημερίδα».

Καθάρισε ἐκεῖνος τὸ τραπέζι, ἔβαλε τὰ πιάτα στὸ πλυντήριο πιάτων, ἄδειασε σ' ἓνα μπὸλ τὰ συκωτάκια πού εἶχαν ἀπομείνει καὶ ἄφησε τὴ γάστρα νὰ μουλιά-

σει. Καθώς έκανε αυτές τις δουλειές, έριχνε ποῦ και ποῦ ματιές στη Σόφη, πού καθόταν πολὺ στητή, με τὴν ἔφημερίδα στὰ γόνατά της. Τὸν συγκινοῦσε παράξενα ἡ ἀσυνήθιστη ἀκίνησία της. Φαινόταν νὰ ἀφουγκράζεται κά-τι, νὰ περιμένει.

Ἡ Σόφη καθόταν στὸ λίβινγκ-ρούμ και κοίταζε τὴν πρώτη σελίδα τῆς ἔφημερίδας. Τὸ χέρι της εἶχε ἀρχίσει νὰ πάλλεται. Ἦταν μόνο τὸ χέρι της, σκέφτηκε, ὥστόσο τὸ ὑπόλοιπο κορμί της φαινόταν νὰ συμμετέχει στὸν πόνο μ' ἓναν τρόπο πού δὲν μπορούσε νὰ καταλάβει. Ἦταν σὰν νὰ εἶχε τραυματιστεῖ θανάσιμα.

Ὁ Ὅτο μπῆκε στὸ λίβινγκ-ρούμ. «Τί θὰ φορέσεις;» τὴ ρώτησε με χαρούμενη φωνή.

«Ἐκεῖνο τὸ φόρεμα Pucci», εἶπε, «ἂν και νομίζω ὅτι ἔχω παχύνει και δὲν θὰ μοῦ κάνει». Σηκώθηκε. «Ὅτο, γιατί με δάγκωσε; Τὴ χάιδευα».

«Νόμιζα ὅτι εἶπες πὼς ἀπλῶς σὲ γρατζούνισε».

«Τέλος πάντων... ἀλλὰ γιατί μοῦ ἐπιτέθηκε ἔτσι;» Προχώρησαν πρὸς τὴ σκάλα. Ἡ μαονένια κουπαστὴ γυάλιζε στὸ ἀπαλὸ βουτυρένιο φῶς ἑνὸς στρογγυλοῦ βικτοριανοῦ φωτιστικοῦ πού κρεμόταν ἀπὸ τὸ ταβάνι. Ἐκείνη και ὁ Ὅτο δούλευαν μία ἑβδομάδα γιὰ νὰ ἀφαιρέσουν τὴν παλιὰ μαύρη μπογιὰ ἀπὸ τὴν κουπαστὴ. Ἦταν τὸ πρῶτο πράγμα πού εἶχαν κάνει μαζί ὅταν ἀγόρασαν τὸ σπίτι.

«Ἐπειδὴ εἶναι ἄγρια», ἀπάντησε. «Ἐπειδὴ τὸ μόνο πού ἤθελε ἀπὸ σένα ἦταν φαγητό». Ἐβαλε τὸ πόδι του στὸ πρῶτο σκαλοπάτι και εἶπε, σὰν νὰ μονολογοῦσε, «Θὰ τὰ πάω καλύτερα μόνος μου».

«Πάντα εἶχες δικούς σου πελάτες», εἶπε εκείνη ἐκνευρισμένη, σφίγγοντας και ξεσφίγγοντας τὸ τραυματισμέ-

νο χέρι της. «Δὲν καταλαβαίνω γιατί δὲν μπορούσατε νὰ συνεχίσετε μαζί».

«Ὅλες ἐκεῖνες οἱ σκηνές. Σκέτο μελόδραμα... Δὲν μπορῶ νὰ ζῶ ἔτσι. Καὶ δὲν ἔλεγε νὰ ἡρεμήσει. Ἄν δὲν ἤμουν μαζί του, ἤμουν ἐναντίον του. Δὲν ἐννοῶ ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος. Δὲν ἐννοῶ ὅτι ὑπάρχει ὅποιαδήποτε δικαιοσύνη στὸν κόσμο. Ἄλλὰ τὸν ξέρω τὸν Τσάρλι. Ἐκμεταλλεύεται τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς καὶ τὶς ὑποθέσεις τους. Ἄπλῶς θέλει νὰ εἶναι πάντα στὸ προσκήνιο. Ἐνῶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ εἶμαι στὸ προσκήνιο. Ὁχ... καιρὸς ἦταν νὰ τελειώσουν ὅλα αὐτά. Ἐξαντλούσαμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν τὸν συμπαθῶ πιά».

«Ἄναρωτιέμαι, πῶς νὰ νιώθει ἐκεῖνος;»

«Σὰν τὸν Πὸλ Μιούνι, ὅταν ὑπερασπιζόταν κάποιους ὄχι ἰδιαίτερα συμπαθεῖς κακομοίρηδες. Ποτὲ δὲν ὑπῆρξαν τέτοιοι δικηγόροι. Θυμᾶσαι; Ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἔργα τῆς δεκαετίας τοῦ τριάντα; Τοὺς νεαροὺς γιατροὺς καὶ δικηγόρους ποὺ πήγαιναν στὴν ἐρημιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς ἄξεστους;»

«Ὁ Πὸλ Μιούνι! Δίκιο ἔχει ὁ Τσάρλι», εἶπε ἐκείνη. «Σὲ λάθος αἰῶνα ζεῖς».

«Σωστό».

«Μὰ ὁ Τσάρλι δὲν εἶναι καὶ τόσο κακός!» ἀναφώνησε.

«Δὲν εἶπα ὅτι ἦταν κακός. Εἶναι ἀνεύθυνος καὶ ματαιόδοξος καὶ ὑστερικός. Τὸ κακὸς δὲν ἔχει καμία σχέση μὲ ὅλα αὐτά».

«Ἄνεύθυνος! Τί ἐννοεῖς, ἀνεύθυνος;»

«Μὴ μιλάς!» εἶπε ὁ Ὅτο. Τὴν ἀγκάλιασε.

«Πρόσεχε!» τοῦ εἶπε. «Θὰ σὲ λερῶσω μὲ τὰ αἵματά!»

ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ φτάσουν στο τελευταίο σκαλοπάτι, ὁ Ὅτο σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ γύρισε, ὅπως ἔκανε συνήθως, γιὰ νὰ κοιτάξει τὸ σπίτι του. Κάτι τὸν τραβοῦσε σ' αὐτό. Λαχταροῦσε ν' ἀνοίξει μὲ φόρα τὴν πόρτα ποὺ μόλις εἶχε κλειδώσει, νὰ τσακώσει τὸ σπίτι ἄδειο. Ἦταν, σκεφτόταν, κάπως σὰν τὴν ἐπιθυμία νὰ παρακολουθήσει κανεὶς τὴν ἴδια του τὴν κηδεία.

Μὲ μία ἢ δύο ἐξαιρέσεις, τὸ κάθε σπίτι στὸ τετράγωνο τῶν Μπέντγουντ στέγαζε μιὰ οἰκογένεια. Ὅλα τὰ σπίτια εἶχαν χτιστεῖ στὸ τελευταῖο τρίτο τοῦ προηγούμενου αἰώνα μὲ τοῦβλα ἢ ψαμμόλιθο. Σ' ἐκεῖνα ποὺ οἱ ἰδιοκτῆτες εἶχαν καθαρῖσει τὰ τοῦβλα, μιὰ κάπως τραχιὰ ρόδινη λάμψη ἀνέδιδε μιὰ ἀτμόσφαιρα γαλήνης τοῦ παλιοῦ καιροῦ. Τὰ περισσότερα παράθυρα τῶν μπροστινῶν σαλονιῶν εἶχαν ἄσπρα παντζούρια. Ὅπου οἱ ἰδιοκτῆτες δὲν εἶχαν τὴν οἰκονομικὴ δυνατότητα νὰ τὰ ἀγοράσουν, κομμάτια ὕφασμα ἔκρυβαν τὴ ζωὴ πίσω ἀπὸ τὰ καινούργια τζάμια. Αὐτὰ τὰ κομμάτια ὕφασμα, ἀκόμα κι ἂν ἦταν προσωρινὰ μέτρα, εἶχαν ἓνα κάποιο στίλ, ἔδειχναν ὅτι τὸ καλὸ γούστο ἀπασχολοῦσε τοὺς ἰδιοκτῆτες καὶ δὲν ἔμοιαζαν καθόλου μὲ τὰ κουρέλια ποὺ κρέμονταν στὰ παράθυρα τῶν ἀνθρώπων στίς παράγκες. Αὐτὸ ποὺ λαχταροῦσαν οἱ ἰδιοκτῆτες σ' ἐκεῖνο τὸ δρόμο ἦταν ἀναγνώριση τῆς ἀνώτερης κατανόησής τους γιὰ τὸ

τί μετροῦσε σ' αὐτὸ τὸν κόσμον, καὶ ἡ στρατηγική τους γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσουν συνδύαζε τὴν αὐτοσυγκράτηση μὲ τὰ πλάγια μέσα.

Μία πανσιὸν ἐξακολουθοῦσε νὰ λειτουργεῖ, ἀλλὰ οἱ ἐννέα ἐνοικοὶ ἦταν πολὺ ἥσυχοι, σχεδὸν μουλωχτοί, σὰν τὰ τελευταῖα ἐναπομείναντα μέλη ἐνὸς ξένου θύλακα πού, καθημερινά, περιμένουν νὰ ἀπελαθοῦν.

Τὸ ἔκτρωμα τῆς γειτονιάς ἦταν μιὰ στέγη ἀπὸ κίτρινα πλακάκια. Μιὰ ἰταλικὴ οἰκογένεια πού εἶχε ζήσει στὸ τετράγωνο τὶς χειρότερες μέρες της, ἀποχωρώντας ἐπιτέλους μιὰ μέρα ἀφ'οῦ κάποιοι εἶχαν σπάσει ὅλους τοὺς φανοστάτες, εἶχε θεωρηθεῖ ὑπεύθυνη γι' αὐτὴ τὴν παραβίαση καλοῦ γούστου.

Τὰ σφεντάμια πού εἶχε φυτέψει ὁ σύλλογος τῆς γειτονιάς τὴν προηγούμενη χρονιά εἶχαν ἀρχίσει νὰ βγάζουν μπουμπούκια. Ὅμως ὁ δρόμος δὲν εἶχε καλὸ φωτισμὸ ἀκόμη καί, παρὰ τὰ τηλεφωνήματα, τὶς ἐπιστολὲς καὶ τὶς αἰτήσεις στὸ δημαρχεῖο καὶ τὸ τοπικὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, σπάνια ἔβλεπε κανεὶς ἀστυνομικούς, ἂν δὲν ἦταν μέσα σὲ περιπολικά πού κατευθύνονταν πρὸς τὶς παράγκες. Τὴ νύχτα ὁ δρόμος ἦταν ἥσυχος καὶ ἀνέδιδε μιὰ αἴσθηση ἥρεμης σοβαρότητας, σὰν νὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ προσπαθεῖ νὰ βελτιωθεῖ μὲς στὸ σκοτάδι.

Ἦπῃρχαν ἐπίσης σκουπίδια παντοῦ, μιὰ πλημυρίδα πού δὲν τὴν ἀκολουθοῦσε ἡ ἄμπωτη. Μπουκάλια καὶ κουτάκια μπίρας, μπουκάλια ποτῶν, περιτυλίγματα ἀπὸ καραμέλες, τσαλακωμένα πακέτα ἀπὸ τσιγάρα, βουλιαγμένα κουτιά πού κάποτε περιεῖχαν ἀπορρυπαντικά, κουρέλια, ἐφημερίδες, ρόλει, σπάγκοι, πλαστικά μπουκάλια, ἓνα παπούτσι κάπου κάπου, βρομιὲς ἀπὸ σκύλους. Ὁ

“Ότο εἶχε πεῖ κάποτε, κοιτάζοντας μὲ ἀηδία τὸ πεζοδρόμιο μπροστὰ στὸ σπίτι τους, ὅτι δὲν ἦταν δυνατὸν αὐτὸ νὰ τὸ εἶχε κάνει σκύλος.

«Λὲς νὰ ἔρχονται νὰ χέσουν ἐδῶ τὴ νύχτα;» εἶχε ρωτήσῃ τὴ Σόφη.

Δὲν τοῦ εἶχε ἀπαντήσῃ, ρίχνοντάς του ἀπλῶς μιὰ λοξὴ ματιὰ πού εἶχε μιὰ δόση εὐθυμίας. Πῶς θὰ ἀντιδρουσε, ἀναρωτήθηκε, ἂν τοῦ ἔλεγε πὼς ἡ ἐρώτησή του τῆς εἶχε θυμίσει μιὰ περίοδο στὴ ζωὴ της ὅταν τὸ νὰ «ἐνεργοῦνται», ὅπως τὸ ἔλεγε ἡ μητέρα της, ἦταν κάτι πού ἡ Σόφη καὶ οἱ φίλες εἶχαν υἰοθετήσῃ ὡς ὑπαίθρια δραστηριότητα, μέχρι πού τις ἔπιασαν καθισμένες στὶς φτέρνες τους ὅλες μαζί πίσω ἀπὸ μιὰ πασχαλιά; Τὴ Σόφη τὴν εἶχε κλείσει ἡ μητέρα της στὸ λουτρό γιὰ μιὰ ὥρα ὥστε, ὅπως τῆς εἶπε, νὰ ἐμπεδώσει ποιὸς ἦταν ὁ σωστὸς χῶρος γιὰ τέτοιες λειτουργίες.

Οἱ Χόλσταϊν ζοῦσαν στὸ Μπρούκλιν Χάιτς, στὴν ὁδὸ Χένρι, δέκα τετράγωνα μακριὰ ἀπὸ τοὺς Μπέντγουντ. ‘Ο ‘Ότο δὲν ἤθελε νὰ πάρει τὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ μὴ χάσει τὴ θέση πάρκινγκ, καὶ παρότι ἡ Σόφη δὲν εἶχε ὄρεξη γιὰ περπάτημα —ἐνιωθε μιὰ ἀόριστη ναυτία— δὲν ἤθελε νὰ ἐπιμείνει νὰ τὴν πάει ὁ ἄντρας της μὲ τὸ ἀμάξι. ‘Ο ‘Ότο θὰ θεωροῦσε ὅτι τὸ δάγκωμα τῆς γάτας τὴν εἶχε ἐπηρεάσει περισσότερο ἀπ’ ὅ,τι στὴν πραγματικότητα. Συνήθως ἡ ἀνοησία στοιχίζει παραπάνω, σκέφτηκε. Ἐνα μικρὸ τρύπημα δὲν ἦταν δὲ καὶ μεγάλο τίμημα γιὰ τὴν ἡλιθιότητά της.

«Γιατί τὰ πετᾶνε ὅλα στὸ δρόμο;» ρώτησε θυμωμένα ὁ ‘Ότο.

«Συσκευασίες είναι. Μανία με τὸ πακετάρισμα».

«Εἶναι σκέτη πρόκληση. Χθὲς εἶδα ἕναν ἔγχρωμο νὰ ρίχνει κάτω ἕναν μικρὸ κάδο ἀπορριμμάτων με μιὰ κλοτσιά. Ὅταν κύλησε στὸ δρόμο, ἔβαλε τὰ χέρια του στοὺς γοφούς του κι ἔσκασε στὰ γέλια. Σήμερα τὸ πρωὶ εἶδα ἐκεῖνον τὸν ἄντρα πὺν κρεμάει τὴν κουβέρτα ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρό του ὄρθιο στὸ κρεβάτι του νὰ κατουράει στὴν αὐλή».

Ἐνα αὐτοκίνητο πέρασε ἀργά· ἕνα παράθυρο κατέβηκε κι ἕνα χέρι ἄφησε ἀπαλὰ νὰ πέσει ἕνα τσαλακωμένο χαρτομάντιλο. Ἡ Σόφη ἄρχισε νὰ γελάει. «Ἀμερικάνοι...» μουρμούρισε ὁ Ὅτο, «πὺν πετᾶνε με τρόπο τὶς κουράδες τους ὅπου πηγαίνουν».

Διέσχισαν τὴ λεωφόρο Ἀτλάντικ καὶ ξεκίνησαν πρὸς τὰ δυτικά, περνώντας μπροστὰ ἀπὸ τὰ ἀραβικὰ μαγαζιά με βιτρίνες γεμάτες δερμάτινα μαξιλάρια καὶ ναργιλέδες, καὶ ἀπὸ τὰ ἀραβικὰ ζαχαροπλαστεῖα πὺν μύριζαν ταχίνι. Ἐνας ὄξυς ἀνατολίτικος θρῆνος γλίστρησε ἔξω ἀπὸ ἕνα μαγαζὶ ὄχι μεγαλύτερο ἀπὸ ντουλάπα. Μέσα, τρεῖς ἄντρες κοίταζαν ἕνα χειροκίνητο γραμμόφωνο. Ἡ Σόφη σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα ἰορδανικὸ ἐστιατόριο, ὅπου οἱ Μπέντγουντ εἶχαν δειπνήσει με τὸν Τσάρλι Ράσελ καὶ τὴ γυναίκα του μόλις πρὶν ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα. Κοιτάζοντας πέρα ἀπὸ τὰ ξεφτισμένα χρυσὰ γράμματα στὸ τζάμι, εἶδε τὸ τραπέζι στὸ ὁποῖο εἶχαν καθίσει.

«Πῶς εἶναι δυνατόν; Ἡ ἀτμόσφαιρα φαινόταν τόσο φιλικὴ ἐκεῖνο τὸ βράδυ», εἶπε σιγανά.

«Ἦταν φιλική. Ὅταν ἀποφασίσαμε γιὰ πρώτη φορὰ νὰ δώσουμε τέλος στὴ συνεργασία μας, ἦταν πὺν φιλικὴ ἀπὸ ποτέ. Ὅμως αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα...»

«Δὲν εἶναι ὅτι συμφωνούσατε ποτὲ σὲ ὀτιδὴποτε — ἀλλὰ ὅλα φαίνονταν τόσο τακτοποιημένα».

«Ὅχι, δὲν συμφωνούσαμε».

Ἡ Σόφη ἔβγαλε ξαφνικά μιὰ κραυγὴ καὶ σήκωσε ψηλὰ τὸ χέρι της.

«Τί εἶναι;» τὴ ρώτησε.

«Τὸ ἄγγιζες».

Σταμάτησαν κάτω ἀπὸ ἓνα φανοστάτη ἐνῶ ὁ Ὅτο ἐξέταζε τὸ χέρι της.

«Ἐχει προηστεῖ», εἶπε. «Φαίνεται χάλια».

«Δὲν ἔχει τίποτα, ἀπλῶς εἶναι εὐαίσθητο».

Ἡ αἰμορραγία εἶχε σταματήσει, ἀλλὰ εἶχε δημιουργηθεῖ ἓνα μικρὸ ἐξόγκωμα, ποὺ ἔσπρωχνε πρὸς τὰ πάνω τὰ χεῖλη τῆς πληγῆς.

«Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ δεῖς ἓναν γιατρό. Πρέπει, τουλάχιστον, νὰ κάνεις ἀντιτετανικό ὄρο».

«Τί ἐννοεῖς “τουλάχιστον”;» φώναξε ἡ Σόφη ἐκνευρισμένη.

«Μὴν εἶσαι τόσο κακόκεφη».

Ἐστριψαν στὴν ὁδὸ Χένρι. Ὁ Ὅτο παρατήρησε μὲ ἱκανοποίηση ὅτι ἐδῶ ὑπῆρχαν τουλάχιστον τόσα σκουπίδια ὅσα καὶ στὴ δική τους γειτονιά. Δὲν θὰ σκεφτόταν ν' ἀγοράσει σπίτι στὸ Μπρούκλιν Χάιτς... φρικτὰ παραφουσκωμένες τιμές, ὅλα ἐκεῖνα τὰ σπίτια μὲ τὰ μισογκρεμισμένα, πνιγμένα στὴ σκόνη δωμάτια —σκεφεῖτε τί θὰ μπορούσατε νὰ κάνετε μὲ ὅλες ἐκεῖνες τὶς ξυλεπενδύσεις!—, μὲ τοὺς πάντες νὰ ξέρον πῶς ἦταν θέμα ἐκμετάλλευσης, ἀπληστίας, ἀκόρεστης ἀπληστίας, νὰ τὸ πάρουμε τώρα ποὺ μπορούμε, μὲ τὶς τιμές τῶν σπιτιῶν ἀθροωμένες μὲ ἐκλεπτυσμένη προφορά, μὲ τὶς ὑπο-

θῆκες σάν ἀρρώστιες σέ ἐξέλιξη, «Μένω στὸ Χάιτς». Φυσικά, ἡ γειτονιά τῶν Μπέντγουντ ἦταν στὴν ἴδια κατάσταση, μὲ τὶς τιμὲς ν' ἀνεβαίνουν τρελὰ ὥστε νὰ ἀποφευθοῦν τυχόν («λάθος») ἀγοραστὲς ποὺ ἴσως ἔβαζαν τώρα στὸ μάτι τὶς ἰδιοκτησίες. Ὁ Ὅτο μισοῦσε τοὺς κτηματομεσίτες, ἀπεχθανόταν ν' ἀσχολεῖται μὲ τὶς βρομοαγωγές τους. Ἦταν τὸ μόνο πράγμα στὸ ὁποῖο συμφωνοῦσαν ἐκεῖνος καὶ ὁ Τσάρλι. Ἀναστενάξε καθὼς σκεφτόταν τὸν ἀστυνομικὸ ποὺ ἔκανε ἔλεγχο στὸν κατάλογο ἐγγεγραμμένων ψηφοφόρων τὴν προηγούμενη ἐβδομάδα καὶ εἶχε πεῖ στὸν Ὅτο: «Αὐτὴ ἡ περιοχὴ ἔχει ἀρχίσει πραγματικὰ νὰ συνέρχεται, σέ τίποτα δὲν θυμίζει τὴν κατάστασή της πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια. Κάνετε φοβερὴ δουλειὰ ὅλοι ἐσεῖς!» Καὶ ὁ Ὅτο εἶχε νιώσει μιὰ δολοφονικὴ ἱκανοποίηση.

«Γιατί ἀναστενάξεις;» ρώτησε ἡ Σόφη.

«Δὲν ξέρω».

Οἱ Μπέντγουντ εἶχαν ὑψηλὸ εἰσόδημα. Δὲν εἶχαν παιδιὰ καί, μιὰ καὶ εἶχαν περάσει κι οἱ δυὸ τὰ σαράντα (ἡ Σόφη ἦταν δυὸ μῆνες μεγαλύτερη ἀπὸ τὸν Ὅτο), δὲν περίμεναν ὅτι θ' ἀποκτοῦσαν τώρα πιά. Μποροῦσαν νὰ ἀγοράσουν περίπου ὅ,τι ἤθελαν. Εἶχαν ἓνα σεντὰν Μερσεντὲς Μπέντς κι ἓνα σπίτι στὸ Λόνγκ Ἄιλαντ μὲ μακροπρόθεσμη ὑποθήκη, ποὺ δὲν τοὺς ἦταν πιά βάρος. Βρισκόταν σ' ἓνα λιβάδι κοντὰ στὸ χωριὸ Φλίντερς. Ὅπως καὶ τὸ σπίτι τους στὸ Μπρούκλιν, ἦταν μικρό, ἀλλὰ ἓναν αἰῶνα παλιότερο. Ὁ Ὅτο εἶχε πληρώσει γιὰ τὶς ἐπισκευὲς ἀπὸ τὶς οικονομίες τους. Στὰ ἑπτὰ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ τὸ εἶχαν ἀποκτήσει, μόνο ἓνα δυσάρεστο καλοκαίρι εἶχε ὑπάρξει. Ἦταν ὅταν τρεῖς ὁμοφυλόφιλοι

άντρες είχαν νοικιάσει έναν γειτονικό άχυρώνα κι έπαιζαν δίσκους τῆς Τζούντι Γκάρλαντ ὅλη νύχτα κάθε νύχτα. Εἶχαν τοποθετήσει τὸ φορητὸ πικάπ τους σ' ἕνα τσιμεντένιο λουτρὸ πουλιῶν στὸ παλιὸ λιβάδι γιὰ τὶς ἀγελάδες. Ἡ φωνὴ τῆς Τζούντι Γκάρλαντ ἀντηχοῦσε σ' ὀλόκληρο τὸ λιβάδι, χτυπώντας τὸ κεφάλι τοῦ Ὅτο σὰν σιδερογροθιά. Ἐκεῖνο τὸ Σεπτέμβριο ἀγόρασε τὸν άχυρώνα. Κάποια μέρα σχεδίαζε νὰ τὸν μετατρέψει σὲ πανσιόν. Πρὸς τὸ παρὸν στέγαζε τὸ σκάφος ποὺ εἶχε συνεταιρικὰ μὲ τὸν Ράσελ.

«Νομίζω ὅτι ἀπλῶς θὰ χαρίσω τὸ σκάφος στὸν Τσάρλι», εἶπε καθὼς ἀνέβαιναν τὰ σκαλοπάτια πρὸς τὴν πόρτα τῶν Χόλσταϊν. «Δὲν θυμᾶμαι κὰν πόσα λεφτὰ εἶχε βάλει ὁ καθένας μας».

«Ποῦ θὰ τὸ πηγαίνει;» ρώτησε ἡ Σόφη. «Στὸ Μπάουερι;»

Τὸ βρομοδάγκωμα τὴν εἶχε κάνει νευρική, σκέφτηκε ὁ Ὅτο, καὶ ὅταν ἦταν νευρική, τὸ προσὸν ποὺ ἐκεῖνος ἐκτιμοῦσε περισσότερο σ' αὐτήν — ἡ ἡπιότητά της — ἐξαφανιζόταν. Ἐμοιαζε σχεδὸν νὰ συρρικνώνεται σωματικά. Πίεσε τὸ κουδούνι κάτω ἀπὸ τὴν αὐστηρὴ μαύρη ταμπέλα στὴν ὁποία ἦταν τυπωμένες οἱ λέξεις, Δρ. ΜΑΪΡΟΝ ΧΟΛΣΤΑΪΝ. Παρότι ἦταν ψυχαναλυτῆς, σίγουρα θὰ ἤξερε κάτι γιὰ δαγκώματα ζώων, τῆς εἶπε ὁ Ὅτο, ἀλλὰ ἡ Σόφη ἀπάντησε ὅτι δὲν ἤθελε νὰ τὸ κάνει θέμα. Ἦδη ἐνίωθε καλύτερα. «Σὲ παρακαλῶ, μὴν τὸ ἀναφέρεις. Ἀπλῶς θὰ ἤθελα νὰ φύγουμε ωρὶς...» Ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ πόρτα ἀνοιξε.

Ἐπῆρχαν τόσοι ἄνθρωποι ποὺ περιφέρονταν κάτω ἀπὸ τὰ ἐντοιχισμένα ἔντονα φῶτα τῆς Φλό Χόλσταϊν ποὺ

θά 'λεγε κανείς ότι είχε ξεκινήσει κάποιο ξεπούλημα. Μὲ τὴν πρώτη κιόλας ματιά, ἡ Σόφη ξεχώρισε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος μερικούς ἀνθρώπους ποὺ δὲν εἶχε ξαναδεῖ στὸ σπίτι. Αὐτοὶ οἱ λίγοι κοίταζαν μὲ τρόπο τὰ ἐπιπλα καὶ τοὺς πίνακες. Δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἓνα ἀντίγραφο ἐκεῖ. Ἦταν ἀληθινοὶ Μίς βὰν ντέρ Ρόε, ἀληθινὰ ἐπιπλα Κουὶν Ἄν, ἀληθινοὶ Ματίς καὶ Γκότλιμπ.

Ἡ Φλό ἦταν παραγωγὸς δύο ἐπιτυχημένων μιούζικαλ. Ἡ πελατεία τοῦ Μάικ Χόλσταϊν ἀποτελοῦνταν κατὰ κύριο λόγο ἀπὸ συγγραφεῖς καὶ ζωγράφους. Ἡ Σόφη τὸν συμπαθοῦσε. Ὁ Ὅτο ἰσχυριζόταν πὼς ὑπέφερε ἀπὸ πολιτισμικὴ ἀπόγνωση. «Δὲν ἀντέχει τὸ ἴδιο του τὸ ἐπάγγελμα», εἶχε πεῖ ὁ Ὅτο. «Θυμίζει στάρλετ ποὺ ἀναγγέλλει ὅτι σπουδάζει φιλοσοφία στὸ U.C.L.A.».

Ὅμως ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ Σόφη —ποὺ τὸ κεφάλι της κρατοῦσε ὁ δόκτωρ Χόλσταϊν στὰ γερὰ τετράγωνα χέρια του— ἔνωσε τὴ νευρικὴ ἔνταση τῶν τελευταίων δύο ὥρῶν νὰ στραγγίξει ἀπὸ μέσα της σὰν νὰ τῆς εἶχαν δώσει ἓνα ἥπιο ὑπνωτικό.

«Σόφη, ἀγάπη μου! Γειά σου, Ὅτο. Σόφη, εἶσαι στὶς ὁμορφιές σου! Ρucci εἶναι τὸ φόρεμά σου; Τί ἀνακούφιση ποὺ δὲν ἀλλάζεις καθόλου τὸ χτένισμά σου. Αὐτὸ τὸ στίλ σὲ κάνει νὰ μοιάζεις μ' ἓνα ὄμορφο θλιμμένο κορίτσι ἀπὸ τὴ δεκαετία τοῦ τριάντα. Τὸ ἤξερες;» Τὴ φίλησε, ὅπως κάνουν οἱ σύζυγοι τῶν ἄλλων, στὸ μάγουλο, μὲ χεῖλη στεγνά, σὰν νὰ ἐκτελοῦσε μιὰ ἱεροτελεστία.

Δὲν ἤξερε τὸ παραμικρὸ γι' αὐτὴν, οὔτε κὰν ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια γνωριμίας, ἀλλὰ τῆς ἄρεσε ἡ ἔκφρασή του ποὺ ἔδειχνε πὼς ἤξερε τὰ πάντα· τὸ κομπλιμέντο ποὺ δὲν τῆς δημιουργοῦσε καμία ὑποχρέωση. Καὶ